

13. 3. 2002

ID: 16033

Peněžní prostředky, vydané osobě odlišné od vkladatele

S vkladní knížkou je možné nakládat při splnění podmínek § 783 odst. 2 ObčZ a § 8 odst. 2 vyhlášky č. [47/1964](#) Sb., tzn. tehdy, pokud je předložena vkladní knížka a osoba, která tuto vkladní knížku předkládá, prokáže, že je vkladatelem nebo jeho zástupcem. Vkladní knížku je třeba považovat za legitimační dokument, u něhož se navíc vyžaduje prokázání totožnosti vkladatele.

S vkladní knížkou je možné nakládat při splnění podmínek § 783 odst. 2 ObčZ a § 8 odst. 2 vyhlášky č. [47/1964](#) Sb., tzn. tehdy, pokud je předložena vkladní knížka a osoba, která tuto vkladní knížku předkládá, prokáže, že je vkladatelem nebo jeho zástupcem. Vkladní knížku je třeba považovat za legitimační dokument, u něhož se navíc vyžaduje prokázání totožnosti vkladatele. Pokud peněžní ústav při prověřování totožnosti této osoby postupuje s náležitou opatrností a odbornou péčí a je tedy se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že jde o vkladatele či jeho zástupce, je třeba plnění této osobě (výplatu peněžní částky) považovat za plnění závazku vůči věřiteli a o vyplacenou částku se vklad snižuje.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.2.2002, sp.zn. 29 Cdo 479/2000-141)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce JUDr. D. K., zastoupeného JUDr. P. R., advokátem, proti žalované I. a P. b., a. s., nyní Č. o. b., a. s., o zaplacení 100 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 36 C 26/95, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. října 1999 č. j. 14 Co 567/97-65, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. října 1999 č. j. 14 Co 567/97-65 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal na žalované, aby mu zaplatila částku 300 000 Kč se 17% úrokem od 15. 1. 1995 do zaplacení. V žalobě uvedl, že si u žalované založil vkladní knížku na své jméno č. 22528754, která mu byla v noci z 11. na 12. 11. 1994 odcizena. K tomuto datu byl zůstatek na vkladní knížce 300 000 Kč. Dne 14. 11. 1994 bylo k předmětné knížce zahájeno umořovací řízení. Po uplynutí dvouměsíční umořovací lhůty měl být výnos z této vkladní knížky poukázán žalobci, což se nestalo.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 23. května 1995 č. j. 36 C 26/95-7, poté co žalobce vzal žalobu v rozsahu částky 200 000 Kč zpět, řízení do částky 200 000 Kč zastavil. Rozsudkem ze dne 11. června 1997 č. j. 36 C 26/95-40 pak zamítl žalobu v rozsahu, ve kterém se žalobce na žalované

domáhal zaplacení částky 100 000 Kč se 17% úrokem od 15. 1. 1995 do zaplacení, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 17% úrok z prodlení z částky 200 000 Kč od 15. ledna 1995 do 6. února 1995 a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně zjistil, že žalobce založil u žalované vkladní knížku na jméno pod č. ú. 0022528754. Ke dni 12. 11. 1994 činil zůstatek na této vkladní knížce 300 000 Kč. Dne 12. 11. 1994 došlo k násilnému vloupání do vozidla žalobce, přičemž byla odcizena uvedená vkladní knížka a pas žalobce č. 3054841. Žalobce tyto skutečnosti zjistil téhož dne v ranních hodinách, v 10.35 hod. je oznámil na OO Policie ČR Brno - Královo Pole, v době od 11.30 do 11.55 hod. byl k uvedené věci policií vyslýchán. Téhož dne v 11.45 hod. byla provedena výplata peněz z předmětné vkladní knížky ve výši 100 000 Kč. Pracovník pošty, který u žalované pracoval na základě příslušné smlouvy, vyplatil tuto částku osobě, která se prokázala pasem žalobce a předložila předmětnou vkladní knížku. Výplata byla provedena po telefonickém ověření výše zůstatku na vkladní knížce. Dne 14. 11. 1994 potom žalobce požádal o zákaz výplat z této vkladní knížky a téhož dne požádal o její umoření s odůvodněním, že byla odcizena neznámým pachatelem. Žalobce znal obchodní podmínky žalované, z nichž mj. vyplývá, že vklad z vkladní knížky může vybrat vkladatel, který prokáže svou totožnost, nebo osoba, jež má oprávnění jednat za vkladatele. Bez předložení vkladní knížky a průkazu totožnosti nelze s vkladem nakládat. Poštovní úředník, který v dané věci výplatu vkladu provedl, postupoval podle uvedených obchodních podmínek, neměl pochybnosti o totožnosti osoby, která žádala výběr vkladu na základě pasu žalobce a originálu vkladní knížky. Po ověření zůstatku na příslušném účtu proto požadovanou sumu vyplatil. Žalobce se původně domáhal zaplacení celého zůstatku na vkladní knížce, tj. částky 300 000 Kč, který v žalobě označuje jako výnos z vkladní knížky po umořovacím řízení. Dne 7. 2. 1995 však obdržel od žalované částku 210 349 Kč, z čehož částka 10 349 Kč představuje vkladové úroky. Umořovací řízení bylo ukončeno 14. 1. 1995. Žalobce v souladu s touto skutečností ještě před jednáním ve věci samé vzal svůj návrh, pokud jde o částku 200 000 Kč, zpět a soud řízení ohledně této částky usnesením č. j. 36 C 26/95-7 ze dne 23. května 1995 zastavil. Předmětem sporu tedy zůstala částka 100 000 Kč s příslušenstvím. Na základě zjištěného skutkového stavu dospěl soud prvního stupně k závěru, že jde o nárok z odpovědnosti za škodu. Z úpravy občanského zákoníku (dále též „ObčZ“) o vkladních knížkách a způsobu výběru z těchto knížek (§ 778 a násl. ObčZ) vyplývá, že v daném případě jde o výběr z vkladní knížky na jméno. Vkladem na takové vkladní knížce může nakládat ten, kdo prokáže, že je vkladatelem nebo jeho zástupcem. Pokud tedy byla žalobci prokazatelně odcizena vkladní knížka i jeho cestovní pas a těmito doklady se prokázala osoba vybírající vklad, nelze žalovanou vinit z toho, že porušila při výplatě hotovosti svoje povinnosti. Uvedený závěr je též v souladu s obchodními podmínkami pro daný typ vkladních knížek vedených žalovanou. Soud prvního stupně neshledal v jednání žalované porušení právní povinnosti, neshledal proto ani vznik odpovědnostního vztahu a návrh žalobce vůči žalované v plném rozsahu zamítl.

K odvolání žalobce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. října 1999 č. j. 14 Co 567/97-65 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalované uložil, aby zaplatila žalobci částku 100 000 Kč se 17% úrokem od 15. 1. 1995 do zaplacení, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Podle odvolacího soudu uzavřeli účastníci řízení dne 1. 4. 1994 smlouvu o vkladu podle § 778 ObčZ. Tím mezi nimi vznikl závazkový vztah, na základě kterého se banka zavázala zřídit účet pro vkladatele a protiplněním vkladatele bylo uskutečnění vkladu peněžité částky při uzavření smlouvy. Právem vkladatele pak bylo s vkladem nakládat (§ 780 odst. 1 ObčZ.), přičemž banka musí požadovat prokázání totožnosti vkladatele (majitele účtu), jemuž svědčí právo nakládat s peněžními prostředky na účtu, neboť obsahově tomuto právu odpovídá závazek banky tyto prostředky vkladateli vydat. Pokud v konkrétní věci banka vyplatila částku 100 000 Kč osobě odlišné od vkladatele, porušila tím svoji povinnost vyplývající ze smluvního vztahu. Soud prvního stupně pochybil, pokud věc posuzoval jako náhradu škody podle § 420 odst. 1 ObčZ a učinil závěr, že žalovaná neporušila právní povinnost, když částku 100 000 Kč vyplatila osobě, která se vykázala vkladní knížkou a cestovním pasem žalobce. Jestliže účastníci dne 1. 4. 1994 uzavřeli ve smyslu ustanovení § 778 ObčZ smlouvu o

vkladu, vznikl mezi nimi závazkový vztah, na základě kterého se mj. peněžní ústav zavázal zřídit účet pro vkladatele, protiplněním vkladatele bylo uskutečnění vkladu peněžité částky při uzavření smlouvy, právem vkladatele podle ustanovení § 780 odst. 1 ObčZ pak je s vkladem nakládat. Peněžní ústav musí požadovat prokázání totožnosti vkladatele (majitele účtu), jemuž svědčí právo nakládat s peněžními prostředky na účtu, neboť obsahově tomuto právu odpovídá závazek peněžního ústavu (povinnost tyto prostředky vkladateli vydat). Pokud v této věci došlo k tomu, že peněžní ústav vyplatil spornou částku osobě odlišné od vkladatele (žalobce), porušil tím svoji povinnost vyplývající ze smluvního vztahu, tj. vydat peněžní prostředky vkladateli, přičemž mezi účastníky nebylo sporné, že vkladatelem je právě žalobce. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že je třeba rozhodnutí soudu prvního stupně změnit a žalobci částku 100 000 Kč přiznat společně s úrokem z prodlení ve výši 17% od 15. 1. 1995 do zaplacení, neboť právě tímto dnem se žalovaná ve smyslu § 517 odst. 1 ObčZ dostala do prodlení, pokud po umoření vkladní knížky (§ 784 odst. 2 ObčZ) nevyplatila vklad žalobci.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jež odůvodnila tím, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř.]. Dovolatelka považuje za nesporné, že vztah mezi ní a žalobcem byl vztahem závazkovým, na jeho základě zřídila žalovaná účet pro žalobce jako vkladatele, jehož protiplněním bylo poskytnutí finančních prostředků jako vkladu. Domnívá se však současně, že neporušila žádnou z podmínek, které byly pro tento vztah sjednány. Peněžní prostředky vydala žalovaná tomu, kdo prokázal svoji totožnost jako vkladatel a předložil i vkladní knížku. Nemohla vědět, že doklady osvědčující totožnost vkladatele byly odcizeny a že ten, který se prokazuje jako vkladatel, jím ve skutečnosti není. Dovolatelka se domnívá, že splnila všechny podmínky uložené jí jako peněžnímu ústavu jak zákonem, tak i obchodními podmínkami. Není podle jejího názoru možné vycházet z toho, že nese odpovědnost i za peněžní prostředky již vybrané, když se následně zjistí, že tyto prostředky nebyly vydány vkladateli, a to v situaci, kdy osoba vybírající vklad splní všechny podmínky předepsané pro výběr a peněžní ústav nemá žádný důvod pochybovat o tom, že je skutečně vkladatelem. Žalovaná proto navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil v plném rozsahu a věc mu vrátil k novému řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání uvedl, že se ztotožňuje s názorem odvolacího soudu o tom, že žalobce nemohl realizovat své právo nakládat s vkladem a žalovaná vyplatila vklad osobě odlišné od osoby vkladatele. Samotná skutečnost, že se tato osoba prokázala cestovním pasem žalobce na tom nemůže podle jeho názoru nic změnit. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl.

Podáním ze dne 14. 7. 2000 sdělila Československá obchodní banka, a. s., že dne 19. 6. 2000, tedy v průběhu dovolacího řízení, uzavřela jako kupující s I. a P. B., a. s. smlouvu o prodeji podniku, podle níž na Č. o. b., a. s. přešla všechna práva a závazky, jež slouží provozování podniku, resp. s tímto podnikem souvisí. Podle tohoto sdělení, k němuž bylo připojeno „Společné prohlášení I. A P. B., a. s. a Č. o. b., a. s.“, se Č. o. b., a. s. stala v tomto sporu procesním nástupcem původní žalované I. A P. B., a. s. Tato skutečnost byla následně doložena i Smlouvou o prodeji podniku ze dne 19. 6. 2000, kterou předložil zástupce I. A P. B., a. s., a vyplývá i z výpisu z obchodního rejstříku. Nejvyšší soud proto dovodil, že procesním nástupcem původní žalované je Č. o. b., a. s.

Podle ustanovení části dvanácté hlavy I bodu 17 zákona 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů projednají a

rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tedy podle občanského soudního řádu ve znění platném do 31. 12. 2000 - dále jen „o. s. ř.“).

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas oprávněnou osobou řádně zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.) a že je v dané věci přípustné (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), neboť směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé [§ 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Nejvyšší soud nejprve posuzoval, zda řízení netrpí vadami uvedenými v § 237 odst. 1 o. s. ř. či jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241 odst. 3 písm. b) o. s. ř.]. Tyto vady se ze spisu nepodávají a ani žalovaná netvrdí, že by řízení těmito vadami trpělo.

Nejvyšší soud poté posoudil rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněného dovolacího důvodu. Dovolací soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a to i z hlediska jejich obsahového vymezení v dovolání.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu určil sice správně, ale nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) zákona č. [21/1992](#) Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, se pro účely tohoto zákona vkladem rozumí svěřené peněžní prostředky, které představují závazek vůči vkladateli na jejich výplatu.

Podle ustanovení § 778 ObčZ smlouva o vkladu vzniká mezi fyzickou nebo právnickou osobou a peněžním ústavem složením vkladu u peněžního ústavu a jeho přijetím peněžním ústavem.

Právo s vkladem nakládat má vkladatel, a v zákonem stanovených případech i jiná oprávněná osoba (§ 780 ObčZ).

Přijetí vkladu potvrdí peněžní ústav vkladní knížkou upravenou tak, aby z ní byla zřejmá výše vkladu, jeho změny a konečný stav. Není-li prokázána jiná výše vkladu, je rozhodný zápis ve vkladní knížce (§ 781 ObčZ).

S vkladem na vkladní knížce na jméno je oprávněn nakládat ten, na jehož jméno, příjmení, adresu a datum narození nebo identifikační znak právnické osoby je vkladní knížka vystavena (§ 783 odst. 2 ObčZ).

Podle ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky č. [47/1964](#) Sb., o peněžních službách občanům, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), s vkladem na vkladní knížce na jméno může nakládat ten, kdo prokáže, že je vkladatelem nebo jeho zástupcem. Spořitelna (pod tímto pojmem se podle § 1 vyhlášky rozumí banky, spořitelny, popř. jiné organizace oprávněné poskytovat peněžní služby podle zvláštních předpisů) nesmí vklad na vkladní knížce na jméno vyplatit, brání-li tomu skutečnosti uvedené v § 7 odst. 2, tedy úřední zákaz, zákaz výplaty, umořovací řízení nebo vinkulace.

Při ztrátě nebo zničení vkladní knížky může vkladatel s vkladem nakládat, jen prohlásí-li peněžní ústav na jeho návrh či na návrh toho, kdo má na tom právní zájem, vkladní knížku za umořenou. Po umoření vydá peněžní ústav vkladateli novou vkladní knížku nebo na požádání vyplatí celý vklad. Prováděcí předpis stanoví postup při umořování vkladních knížek a případy, kdy může peněžní ústav provést výplatu vkladu nebo vydat novou vkladní knížku i bez umoření původní vkladní knížky, je-li oprávněný znám (§ 784 ObčZ).

Z těchto ustanovení tedy vyplývá, že na základě smlouvy o vkladu vzniká mezi peněžním ústavem a vkladatelem závazkový vztah. Základním právem vkladatele je právo nakládat vkladem. Toto právo zahrnuje oprávnění peněžní prostředky vybrat nebo je použít k jinému vkladu u téhož peněžního ústavu, je však závislé na předložení listiny stanovené pro jednotlivé druhy vkladů. Předmětem práva jsou vložené peněžní prostředky a peněžní prostředky, na něž vkladateli vznikl nárok na základě úroku nebo jiných majetkových výhod. Právo vkladatele vkladem nakládat obsahově odpovídá závazku peněžního ústavu. Právo nakládat těmito peněžními prostředky není výrazem vlastnického práva vkladatele k těmto prostředkům, poněvadž jejich vlastníkem se stává peněžní ústav. Toto právo vyplývá ze závazkového vztahu mezi peněžním ústavem a vkladatelem. Peněžnímu ústavu vzniká při uplatnění práva vkladatele nakládat peněžními prostředky povinnost tyto prostředky vkladateli vydat.

Vkladní knížka není cenným papírem, i když vkladem nelze nakládat bez jejího předložení. Má především povahu potvrzení o výši vkladu přijatého peněžním ústavem, o změnách vkladu, tj. jeho zvýšení předáním dalších peněžních prostředků a snížení jejich částečným vybráním. Od cenného papíru odlišuje vkladní knížku zejména možnost prokazovat nárok na jinou výši vkladu, než vyplývá z vkladní knížky.

Odvolací soud správně na rozdíl od soudu prvního stupně posuzoval danou věc jako nárok na splnění závazku peněžního ústavu vydat vkladateli po skončení umořovacího řízení vklad, neboť takto byl uvedením podstatných skutečností a požadovaným petitum předmět řízení v žalobě vymezen.

Rovněž správně posuzoval, v jakém rozsahu došlo k oprávněné výplatě částek z vkladu, tedy v jakém rozsahu došlo ke splnění závazku peněžního ústavu. Vzhledem k tomu, že vklad je závazkový vztah mezi peněžním ústavem a vkladatelem, jehož podstata spočívá v tom, že vkladatel má právo na vložené peněžní prostředky a peněžní prostředky, na něž vkladateli vznikl nárok na základě úroku nebo jiných majetkových výhod, činí výše vkladu rozdíl mezi těmito peněžními prostředky a výší oprávněně vybraných částek, tedy částek, u nichž došlo ke splnění závazku peněžního ústavu vůči věřiteli. Pokud peněžní ústav vyplatil určitou částku osobě odlišné od vkladatele, aniž došlo ke splnění závazku s účinky vůči věřiteli, nelze tuto částku odečíst od vkladu, i když by peněžní ústav nesprávně vycházel z toho, že plní z tohoto vkladu. Z těchto hledisek je třeba vycházet i při posuzování výše vkladu, kterou je povinen peněžní ústav vkladateli podle § 784 ObčZ vyplatit po umoření vkladní knížky. Závěr, který učinil, však již správný není.

Podle ustanovení § 559 ObčZ splněním dluh zanikne. Dluh musí být splněn řádně a včas.

Dluh se plní věřiteli, či jiné oprávněné osobě (např. jeho zástupci). Právní teorie (v této souvislosti srov. Dr. Jaromír Sedláček – Obligační právo, Právník, Brno, 1933, str. 188, Viktor Knapp – Splnění závazků a jiné způsoby jejich zániku, Nakladatelství ČSAV, Praha, 1955, str.88) vychází z toho, že výjimečně je možno splnit dluh i osobě, která není věřitelem a není ani z jiných důvodů oprávněna plnění přijmout.

Podle této teorie dlužník může bona fide plnit osobě, která mu předložila legitimační dokument (papír). Legitimační dokument osvědčuje věřitelovo právo. Jde například o jízdenky v hromadné dopravě, vstupenky, lístky od šatny, apod. Pokud například někdo předloží v šatně divadla lístek osvědčující uložení svršků do této šatny a osoba, která tyto svršky vydává, nemá pochybnosti o tom, že tento lístek drží předkládající osoba oprávněně, je třeba plnění této osobě považovat za plnění věřiteli, i když se případně dodatečně prokáže, že věřitelem, tedy osobou, která svršky do šatny uložila, je někdo jiný.

Obdobný princip je třeba aplikovat na nakládání s vkladními knížkami na jméno. Ustanovení § 783 odst. 2 ObčZ upravuje, kdo je věřitelem, tedy osobou, která je s vkladem oprávněna nakládat. Je to osoba, na jejíž jméno, příjmení, adresu a datum narození nebo identifikační znak právnické osoby je vkladní knížka vystavena. Uvedené ustanovení však nevylučuje, aby bylo bona fide plněno i jiné osobě, i když tato nebude zástupcem vkladatele, či jinou oprávněnou osobou.

S vkladní knížkou je totiž možno nakládat při splnění podmínek § 783 odst. 2 ObčZ a § 8 odst. 2 vyhlášky, tedy pokud je předložena vkladní knížka a osoba, která tuto vkladní knížku předkládá, prokáže, že je vkladatelem nebo jeho zástupcem. Obdobné ustanovení je obsaženo též v obchodních podmínkách Investiční a poštovní banky, a. s., pro vkladní knížky, platných od 1. 1. 1994, tedy v době uzavření smlouvy o vkladu, podle jejichž článku 25 vybrat vklad z vkladní knížky může vkladatel, který prokáže svou totožnost, nebo osoba, která má oprávnění jednat za vkladatele, dané úředně ověřenou plnou mocí nebo pravomocným soudním rozhodnutím. Vkladní knížku je totiž třeba považovat za legitimační dokument ve smyslu shora uvedeném, u něhož se navíc vyžaduje prokázání totožnosti vkladatele. Pokud peněžní ústav při prověřování totožnosti této osoby postupuje s náležitou opatrností a odbornou péčí a je tedy se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že jde o vkladatele či jeho zástupce, je třeba plnění této osobě (výplatu peněžní částky) považovat za plnění závazku vůči věřiteli a o vyplacenou částku se vklad snižuje.

Odvolací soud však z tohoto hlediska věc neposuzoval, neboť vycházel z nesprávného právního závěru, že vyplacení peněžní částky osobě odlišné od vkladatele není možno nikdy považovat za plnění závazku vůči vkladateli. Rozhodnutí odvolacího soudu tedy není z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správné.

Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 1 věty za středníkem o. s. ř. rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu podle § 243b odst. 2 první věty o. s. ř. vrátil k dalšímu řízení.

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)